

Η ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ "ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ"

Ἡ ἑταιρεία «Σκοπιά» τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἱστορίας της, τό ἔτος 1884, ἐμφανίστηκε ὡς ἔντονα ἐσχατολογική κίνηση. Ὁ ἰδρυτής της Κάρολος Ρῶσσελ, προερχόμενος ἀπό πρεσβυτεριανή οἰκογένεια, ἐνστερνίστηκε τίς δοξασίες τῶν Ἀντβεντιστῶν, τίς ὁποῖες ἀνέπτυξε περαιτέρω, σέ συνεργασία μέ τόν Ἀντβεντιστή Ν.Η. Barbour, μέχρι τό ἔτος 1881.

Τόν ἐσχατολογικό χαρακτήρα τῆς ὀργανώσεως φανερώνει καί ὁ τίτλος τοῦ περιοδικοῦ πού ἐξέδωκε ὁ Ρῶσσελ τό 1879, «*Σκοπιά τῆς Σιών καί Κῆρυξ τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ*». Μέ τόν τίτλο αὐτό στόχευε στό νά κηρύξει ὅτι ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ συνέβη τό 1874 καί ὅτι ἡ Βασιλεία Του θά ἐγκαθιδρυθεῖ τό ἔτος 1914. Τίς διδασκαλίες του αὐτές ὁ Ρῶσσελ κατέγραψε καί στό 6τομο (ἀργότερα 7τομο) ἔργο του «*Γραφικαί Μελέται*», τό ὁποῖο τότε ἔφερε τόν τίτλο «*Χαραυγή τῆς Χιλιετηρίδος*». Δύο ἀπό τούς τόμους τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ ἔργου φέρουν τίτλους καθαρὰ ἐσχατολογικούς: ὁ Β΄ τόμος φέρει τόν τίτλο «*Ὁ καιρός ἐστίν ἐγγύς*» καί ὁ Ζ΄ τόμος: «*Ἡ Μάχη τοῦ Ἀρμαγεδδῶνος*».

Ὁ σημερινός τίτλος τοῦ περιοδικοῦ τῆς ὀργανώσεως «Σκοπιά» εἶναι διαφοροποιημένος ἀπό τόν ἀρχικό: «*Ἡ Σκοπιά ἀναγγέλλει τή Βασιλεία τοῦ Ἰεχωβά*». Προφανῶς, χωρίς νά ἐγκαταλείπει τόν ἐσχατολογικό χαρακτήρα της καί μετά τίς ἐπανειλημμένες διαψεύσεις τῶν ψευδοπροφητειῶν της, ἡ ἑταιρεία προτιμᾷ σήμερα νά «ἀναγγέλει» ἀορίστως τήν «Βασιλεία τοῦ Ἰεχωβά» καί ὄχι νά κηρύττει τήν Β΄ Παρουσία καί τήν ἐγκαθιδρυμένη Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Στή συνέχεια θά ἀναπτύξουμε, ἐν μεγίστη συντομίᾳ καί ἐπιγραμματικά, τίς κυριώτερες ἀντιγραφικές καί ἀσταθεῖς ἐσχατολογικές κακοδοξίες τῆς «Σκοπιᾶς», ἐστιάζοντας τήν προσοχή μας σέ πέντε σημεῖα:

- α. Ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τά «σημεῖα τῶν καιρῶν»,
- β. Ὁ Ἀρμαγεδῶνας καί ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου,
- γ. Ἡ ἀνάσταση, ἡ κρίση καί ἡ αἰώνια ζωή,
- δ. Ἡ χιλιετής Βασιλεία, καί
- ε. Οἱ «νέοι οὐρανοί καί ἡ νέα γῆ».

1. Ἡ Β΄ Παρουσία καί τά «σημεῖα τῶν καιρῶν»

Ένα θέμα που είναι ιδιαίτερα προσφιλέσ στις έσχατολογικές ομάδες είναι ή Β΄ Παρουσία του Χριστού.

Κατά τήν διδασκαλία τής Άγίας Γραφής (κυρίως Ματθ. κεφ. κδ΄, Λουκ. κεφ. κβ΄, Πράξ. α΄ 11, Α΄ Θεσ. κεφ. δ΄, Άποκ. α΄ 7), ή Β΄ Παρουσία του Κυρίου είναι τό έσχατο γεγονός τής παρεμβάσεως του Θεού στην ιστορία του άνθρώπου, δέν έχει καθορισμένο χρόνο (είναι άγνωστος), θά προηγηθούν αύτής κοσμογονικά γεγονότα («σημεΐα των καιρών») και ή «μεγάλη θλίψις», θά είναι όρατή από όλους (άκόμη και από τους σταυρωτές Του) και θά δηλώνεται από τό «σημεΐον του Υίου του άνθρώπου».

Σέ αντίθεση μέ αύτή τήν Άγιογραφική διδασκαλία, ή έταιρεία των «μ.τ.λ.» ισχυρίζεται αύθαίρετα ότι ή Β΄ Παρουσία του Χριστού έχει γνωστό χρόνο και «έγινε» τό έτος 1914, όταν «ήλθε ό καιρός του Θεού για νά έπιστρέψει ό Χριστός και νά αρχίσει νά κυβερνήσει»¹. Κατά τήν «Σκοπιά»: «Τά από του 1914 λαβόντα χώραν κοσμοϊστορικά γεγονότα... άποτελούν τό σύνθετον σημεΐον τής δευτέρας παρουσίας του Χριστού και τής έπικειμένης συντελείας του παρόντος κόσμου»².

Άκόμη, ή «Σκοπιά» ταυτίζει τήν Β΄ Παρουσία του Χριστού μέ τήν «Βασιλεία του Θεού», που ιδρύθηκε κι αύτή άοράτως, δήθεν, στους ούρανούς τό 1914, τής όποίας τήν έξουσία ανέλαβε ό Χριστός και στόν όποιο άρνήθηκαν νά παραδώσουν τήν έξουσία τους οι έγκόσμιες κυβερνήσεις.

Τό έτος αύτό καθορίζεται μέ βάση τό έτος 607 π.Χ., όταν «έρημώθη ή Ίερουσαλήμ» και ό τελευταίος βασιλιάς του Ίσραήλ Σεδεκίας άνατράπηκε και μεταφέρθηκε στην Βαβυλώνα³. Τότε ό Ναβουχοδονόσορ άφαίρεσε τό στέμμα από τόν Σεδεκία και ίδρυσε επί τής γής τήν πρώτη παγκόσμια αύτοκρατορία. Από τότε αρχισαν νά χρονολογούνται, κατά τους «μ.τ.λ.», οι «καιροί των έθνών»⁴.

Η «Σκοπιά» γράφει σέ βασικό κείμενό της: «Η έπιστροφή του Χριστού δέν σημαίνει μία κατά γράμμα έπιστροφή του στη γή. Μάλλον, σημαίνει ότι αύτός άναλαμβάνει τή Βασιλική έξουσία για αύτή τή γή και στρέφει τήν προσοχή του προς αύτήν... Οι Βιβλικές άποδείξεις δείχνουν ότι τό έτος 1914 μ.Χ. ήλθε ό καιρός του Θεού για νά έπιστρέψει ό Χριστός και νά αρχίσει νά κυβερνήσει»⁵. Και σέ άλλο κείμενο, μετά βεβαιότητας

¹ Μπορείτε νά ζητε για πάντα στόν παράδεισο στη γή, σ. 147. Σκοπιά, 1949, σ. 215.

² Σκοπιά, 1957, σ. 3.

³ Εύπνα, 22.9.1972, σ. 27. Όμως, ό ίδιος ό Ρώσσελ, στόν Β΄ τόμο των Γραφικών Μελετών, σ. 87, θεωρεί ως βασικό έτος τό 606 π.Χ., ως έτος έναρξεως των «έπτά καιρών του Δανιήλ».

⁴ Αυτόθι, σ. 129. Βλ. και Β. Αναστοπούλου, Οι χιλιαστές ή «μάρτυρες του Ίεχωβά», σ. 89.

⁵ Μπορείτε νά ζητε για πάντα στόν Παράδεισο στη γή, σ. 147. Σκοπιά 1-11-49, σ. 215.

διακηρύττει ότι «Στό έτος 1914 έλαβε χώραν ή Δευτέρα “έλευσις” του Χριστου στή Βασιλεία, άόρατη στους άνθρωπινους όφθαλμούς. Η Αγία Γραφή συνδέει τή δευτέρα “έλευσι” ή “παρουσία” του Ίησου στή Βασιλεία του μέ τή “συντέλεια του αίώνος”»⁶. Καί στό βιβλίο της “Χιλιετής Βασιλεία...”, άφοϋ διαπιστώνει ότι «ή άνθρωπότητα βρίσκεται στην πιό σκοτεινή περίοδο τής ζωής της», διακηρύττει μέ βεβαιότητα: ότι άρχισε «ή διάρκεια τής παρουσίας του Υίου του άνθρώπου από του έτους 1914 μ. Χ»⁷. Επίσης, σέ φυλλάδιο που κυκλοφόρησε τό 1983, χαρακτηρίζει τό έτος 1914 ως «σημεϊο καμπής»⁸.

Ο διάδοχος του Κ. Ρώσσελ, Ί. Ρόδερφορντ, τό 1927, συμπλήρωνε μάλιστα ότι τελικά ό Χριστός ήλθε νά καθαρίσει τόν «ναό του», δηλαδή τήν όργάνωση, τό 1918 καί θά τελείωνε τό 1921.

Αυτά λέει σήμερα ή Σκοπιά. Υποστηρίζει μάλιστα άνερυθρίαστα ότι «Επί 100 χρόνια τώρα “Η Σκοπιά” ύπηρετεί ως κήρυξ τής παρουσίας του Χριστου... για τήν ύποστήριξη τής Γραφικής άληθείας»⁹ καί ότι ήδη από τό 1877 «προφορικώς καί έντύπως» έφιστοϋσαν τήν προσοχή στό 1914 «όποτε θά έγίνετο πλήρης έγκαθίδρυσις τής βασιλείας του Θεου στα χέρια του Χριστου **στους ουρανους**»¹⁰.

Επειδή όμως κύριο χαρακτηριστικό του ψευδοπροφήτου είναι νά διαψεύδεται γιατί δέν λέει τήν άλήθεια, διαπιστώνουμε ότι καί ή εταιρεία «Σκοπιά» έξαπάτησε, έν όνόματι του Θεου τους όπαδούς της. Άλλα είχε προφητέψει για τήν Β΄ Παρουσία στό παρελθόν. Ούτε τό έτος 1914 είχε όρίσει έξ άρχής ως έτος τής Β΄ Παρουσίας του Χριστου, αλλά τό έτος 1874, ούτε ότι θά είναι άόρατη, έγκαθιδρυμένη στους ουρανους, αλλά όρατή επί τής γής. Τό κλασσικό βιβλίο τής «Σκοπιās» «Γραφικαί Μελέται» (έκδοση του 1920) κάνει λόγο για τήν «πλήρη έγκατάσταση τής Βασιλείας του Θεου **έπί τής γής**, εις τό 1914» καί όχι στους ουρανους¹¹. Τότε θά άνατρέπονταν όλες οι κυβερνήσεις τής γής.

Η άπατηλή διδασκαλία τής «Σκοπιās» περί των έσχάτων είναι όφθαλμοφανής, κυρίως στό θέμα του καθορισμου του χρόνου τής Β΄ Παρουσίας. Στο πιό πάνω βασικό βιβλίο της «Γραφικαί Μελέται» γράφει: «Τό έτος 1874 μ.Χ. ήν ή άκριβής χρονολογία τής άρχής “των καιρών τής

⁶ Από τόν άπολεσθέντα παράδεισο στον άποκατεστημένο παράδεισο, σ. 174.

⁷ Χιλιετής Βασιλεία, σ. 324.

⁸ Οι Μάρτυρες του Ίεχωβᾶ στον 20^ο αιώνα, σ. 7. Ειδική αναφορά στό 1914 κάνει ή «Σκοπιά» στό βιβλίο της «Τί διδάσκει Πραγματικά Η Αγία Γραφή», σσ. 215-218.

⁹ Σκοπιά, 1.7.1979.

¹⁰ Σκοπιά, 1955, σ. 60, καί 1961, σ. 98.

¹¹ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Γ΄, Έλθέτω ή Βασιλεία Σου (έκδ. 1920), σ. 139, τόμ. Β΄ σ. 87.

Ἀποκαταστάσεως” καί συνεπῶς τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν»¹². Καί συμπληρώνει: «ἀναμφιβόλως ὁ Αὐτός Πάνσοφος Διδάσκαλος ἐδίδαξεν ἡμᾶς διά τῆς Χρονολογίας ὅτι... ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου καί οἱ καιροί τῆς ἀποκαταστάσεως ἤρχισαν εἰς τό φθινόπωρον τοῦ 1874»¹³. Σέ ἄλλο σημεῖο: «Ἄπεδειξαμεν ἤδη ὅτι ἡ Δευτέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν παρουσία, καί ἡ ἀρχή τῶν καιρῶν τῆς ἀποκαταστάσεως χρονολογεῖται ἀπό τοῦ 1874 μ.Χ.»¹⁴. Τά ἴδια ἐπαναλαμβάνει στό βιβλίο της «Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ»: «Ὁ καιρός δέ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου χρονολογεῖται ἀπό τοῦ ἔτους 1874»¹⁵.

Σέ ἄλλο κείμενο εἶναι ἀκόμη πιό «ἀκριβής»: «Παραθέτομεν Γραφικά τινά χωρία, τά ὁποῖα... ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ δευτέρα ἔλευσις τοῦ Κυρίου, ἔλαβε χώραν κατά τό φθινόπωρον τοῦ 1874 μ.Χ.»¹⁶. Τά ἴδια ἐπαναλαμβάνει καί στό βιβλίο «Προφητεία»: «Εἶναι Γραφικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤρχισε κατά τό ἔτος 1874 μ. Χ.»¹⁷. Στίς «Γραφικές Μελέτες» ὁμως γράφει ἀντιφάσκοντας: «ἀπό τοῦ θέρους τοῦ 1878, (ὁπότε) ὁ Βασιλεύς ἔλαβε τήν μεγάλην Αὐτοῦ δύναμιν καί ἤρχισε τήν βασιλείαν αὐτοῦ διά τῆς ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων ἐν Ἰησοῦ»¹⁸.

Ἔτσι ἡ ἑταιρεία «Σκοπιά» ἀποδεικνύεται ψευδοπροφήτης σέ βασική διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, περί τῶν ἐσχάτων.

Ἡ Β΄ Παρουσία λοιπόν καί ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ πού θά ἀρχιζε τό 1874, ἔγινε τελικά 30 χρόνια μετά, τό 1914, θά ἦταν ὀρατή καί ἐπίγεια, μέ κυβερνήτες τούς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καί ἄλλους, ἀλλά τελικά εἶναι ἀόρατη καί ἐγκαθιδρύθηκε πλέον στους οὐρανοὺς ἀπό ὅπου ὁ Χριστός «στρέφει τήν προσοχή του στά πράγματα τῆς γῆς».

Ὅταν ἡ Β΄ Παρουσία καί ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας δέν ἔγιναν τό 1914, ὁ Ρῶσσελ διεβεβαίωσε ὅτι ἡ ἀναβολή αὐτή ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εἶναι μικρή, δηλαδή θά γίνει μετά τήν λήξη τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου¹⁹. Ἡ διάψευση τῆς «Σκοπιᾶς» τήν ἀνάγκασε νά ὁμολογήσει –μιά ἀπό τίς σπάνιες περιπτώσεις- τήν ὀδυνηρή θέση της: «Ὅταν ὁ καιρός

¹² Γραφικάί Μελέται, τόμ. Β΄, Ὁ καιρός ἐστίν ἐγγύς (ἔτος 1886, Β΄ ἔκδ. 1916), σ. 194.

¹³ Αὐτόθι, σ. 277. Δημιουργία, σ. 331.

¹⁴ Αὐτόθι σ. 242.

¹⁵ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 261.

¹⁶ Γραφικάί Μελέται, τόμ. Ζ΄, Τό τετελεσμένον Μυστήριον, σ. 82. Βλ. Καί Δημιουργία, σσ. 141, 331.

¹⁷ Προφητεία, σ. 73.

¹⁸ Γραφικάί Μελέται, τόμ. Γ΄, Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου (1923), σ. 348.

¹⁹ Σκοπιᾶ, 1916, σσ. 36, 407.

έκεῖνος ἦλθε καὶ παρῆλθεν, ὑπῆρξε μεγάλη ἀπογοήτευσις, θλίψις καὶ πένθος καὶ ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ὑπέστη μεγάλο ὄνειδος... διότι εἶχον εἶπει τόσα πολλά περὶ τοῦ 1914 καὶ τοῦ τί τότε θὰ συνέβαιναν, αἱ δὲ προφητεῖαι τῶν δέν ἐξεπληρώθησαν»²⁰.

Στόν Ζ' τόμο τῶν «Γραφικῶν Μελετῶν», πού ἐκδόθηκε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ρῶσσελ, καταγράφεται νέα χρονολογία γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας: «Ὁ Χρόνος τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Βασιλείας ἐν δυνάμει, καταδεικνύεται ὡς μέλλων νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὸ 14^{ον} ἔτος μετὰ τὴν ἄλωση τῆς πόλεως (τοῦ Χριστιανισμοῦ), ἢ 13 ἔτη μετὰ τὸ 1918, δηλαδὴ εἰς τὸ 1931. -Ἰεζεκιήλ μ' 1)»²¹.

Αὐτὴ ἡ ἀσταθὴς διδασκαλία τῆς «Σκοπιᾶς» περὶ τῆς Β' Παρουσίας ἐγνώρισε πολλές περιπέτειες, ἀφοῦ καθορίστηκαν γι' αὐτὴ καὶ ἄλλες χρονολογίες, ὅπως τὸ 1918, τὸ 1921, ὅποτε θὰ συνεπληρώνονταν²².

Μετὰ ἀπ' αὐτά, εἶπαν ὅτι τὸ 1925 θὰ ἀναστηθοῦν οἱ Πατριάρχες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «ὡς τέλειαι ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις» γιὰ νὰ γίνουν οἱ «νόμιμοι ἀντιπρόσωποι τῆς νέας καταστάσεως τῶν πραγμάτων ἡτις θὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς». Προχώρησαν μάλιστα σὲ λεπτομερῆ καθορισμὸ τοῦ χρόνου: «περίπου τὴν 1^{ην} Ἀπριλίου 1925... δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν τὴν ἀνάστασιν τῶν ἀρχαίων ἀριστέων», οἱ ὅποιοι θὰ κατάρτιζαν τὴν Κυβέρνηση τῆς Ἱερουσαλήμ τὴν 1^η Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους²³. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, εἶχαν ἀγοράσει καὶ τὴ βίλλα Μπέθ Σαρίμ (οἶκος ἀρχόντων) στὸ Σαντιάγο τῆς Καλλιφόρνιας. Καὶ σ' αὐτὸ ὅμως, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, διαψεύστηκαν, ἀφοῦ τὸ 1925 δέν ἀναστήθηκαν οἱ «κεκοιμημένοι ἐν Ἰησοῦ», ὅπως εἶχαν προφητεύσει.

Ἄλλὰ ὁ Κύριος προειδοποιεῖ ἐπίσης ὅτι τῆς Β' Αὐτοῦ Παρουσίας θὰ προηγηθοῦν, ὅπως εἶπαμε ἤδη, κοσμογονικά γεγονότα, μεταξύ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶναι ὅτι θὰ κηρυχθεῖ τὸ εὐαγγέλιο «εἰς πάντα τὰ ἔθνη», θὰ σημειωθεῖ μεγάλη ἀποστασία, θὰ ἐμφανισθοῦν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήτες, θὰ ἐπέλθῃ ἡ φοβερὴ «μεγάλῃ θλίψις» καὶ περίοδος διωγμῶν κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐμφάνισσος τοῦ Ἄντιχρίστου, θὰ ἐμφανισθοῦν οἱ «δύο μάρτυρες» τῆς Ἀποκαλύψεως, θὰ γίνῃ ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἰσραὴλ καὶ, ἀφοῦ «αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται», τότε «φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν οὐρανῶ» (Ματθ. κδ' 30).

²⁰ Φῶς, τόμ. Α', σ. 210.

²¹ Γραφικαὶ Μελέται, τόμ. Ζ', Τὸ τετελεσμένον Μυστήριον, (1923), σ. 719.

²² Βλ. περισσότερα στὸ Β. Ἀναστοπούλου, μν. ἔργ. σ. 90.

²³ Ἑκατομμύρια ζώντων οὐδέποτε θὰ ἀποθάνωσιν, σσ. 77, 100.

“Όχι, λέει ή «Σκοπιά», όλα αυτά τά γεγονότα έπονται τής Β΄ Παρουσίας για νά δηλώσουν άκριβώς τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί θά συμβαίνουν ὅσο θά ὑπάρχει ἀκόμη «ή γενεά αὕτη», δηλαδή ὅσοι ἀπό τούς 144.000 –δηλ. τήν προνομιούχα τάξη τοῦ λεγόμενου «ὑπόλοιπου»- ἦσαν παρόντες τό 1914 πού ἔγινε ή Β΄ Παρουσία καί ζοῦν ἀκόμη. (Άλλο θέμα αὐτό, πού καί σ' αὐτό ἀλλάζει καί μεταβάλλεται ή διδασκαλία τής «Σκοπιᾶς»). Καί ὄχι μόνο. Αὐτή ή Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ θά εἶναι «ἀόρατη στούς ἀνθρώπινους ὀφθαλμούς». “Όχι ὅπως λέει ή Γραφή, ὅτι «ὄψεται αὐτόν πᾶς ὀφθαλμός καί οἴτινες αὐτόν ἐξεκέντησαν» (Άποκ. α΄ 7).

Ἐκεῖνο ὁμως πού προξενεῖ ἐξαιρετική ἐντύπωση εἶναι ὅτι ή «Σκοπιά» θεωρεῖ ὡς ἀπτά σημεῖα ἀποδείξεως τής ἤδη πραγματοποιηθείσης Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τίς ἐφευρέσεις. Ἄναφέρεται μάλιστα σέ 46 ἐφευρέσεις, μεταξύ τῶν ὁποίων «Προσθαφαιρετικάί μηχαναί... ἀεροπλάνα... αὐτοκίνητα... ἀλουμίνιον... ἀντισηπτική χειρουργική... τεχνηταί βαφαί»... μαγειρική ἄνευ πυρός... ὑποδηματομηχαναί... καθαριστικάί μηχαναί ταπήτων, καί μάλιστα ή ἀνακάλυψη τής σιδηροδρομικῆς ἀμαξοστοιχίας, ή ὁποία θεωρεῖται ἐκπλήρωσις προφητείας τοῦ Προφήτου Ναούμ (κεφ. β΄ 1-6). Ἄλλά καί «ή μεγάλη αὕξησις τής γνώσεως καί τό τρομακτικόν περιτρέχειν τῶν ἀνθρώπων ἀνά τά διάφορα μέρη τής γῆς», εἶναι κατά τήν «Σκοπιά», «ἐπαρκῆ ὅπως πείσωσιν οἰανδήποτε λογικευομένην διάνοιαν ὅτι εὕρισκόμεθα ἤδη εἰς τόν “ἔσχατον καιρόν” ἀπό τοῦ 1799»²⁴.

2. Ὁ Ἄρμαγεδῶνας καί ή συντέλεια τοῦ κόσμου

Ὁ ὄρος «Ἄρμαγεδῶν» (ὄρος τής Μαγεδδῶ, πού ἱστορικά δέν μαρτυρεῖται ἀπό πουθενά πλήν τής πόλεως τής κοιλάδας Μαγεδδῶ, ὅπου ἔγιναν αἱματηρές μάχες) χρησιμοποιεῖται στήν Γραφή για νά δηλώσει τήν «ἡμέρα Κυρίου», δηλαδή τήν ἔνδοξη Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ὁποία καί ταυτίζεται²⁵. Ἡ Ἀποκάλυψις, κάνοντας λόγο για

²⁴ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σσ. 265-266. Ὡς «Ἐσχατον καιρόν» χαρακτηρίζουν οἱ «μ.τ.ἱ.» «εἰδικήν περίοδον χρόνου κατά τό τέλος τής κυριαρχίας τῶν ἐθνῶν ἐπί τοῦ κόσμου», αὐτόθι, σ. 257. «...ἄθροισμα 1260 ἡμερῶν προφητικῶν ἀπό τό ἔτος 539 μ.Χ. φέρει ἡμᾶς εἰς τό ἔτος 1799, τό ὁποῖον σημειώνει ὀριστικῶς τήν ἔναρξιν τοῦ “ἔσχατου καιροῦ”», Δημιουργία, σ. 341. Βλ. καί Β. Αναστοπούλου, μν. ἔργ. σ. 88.

²⁵ Βλ. ἄλλες ὀνομασίες, στό: π. Α. Ἀλεβιζοπούλου, “Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά” καί Ὁρθοδοξία, σ. 188: «ἡμέρα ἐκείνη» (Ματθ. ζ΄ 22, κδ΄ 36, Μάρκ. ιγ΄ 32, Λουκ. ι΄ 12, Β΄ Θεσ. α΄ 10, Β΄ Τιμ. δ΄ 8), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου» (Β΄ Πέτρ. γ΄ 10), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου ή μεγάλη καί ἐπιφανής» (Πράξ. β΄ 20), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Φιλ. α΄ 6), «ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ» (Φιλ. α΄ 10), «ἡμέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ» (Β΄ Κορ. α΄ 14), «ἡμέρα κρίσεως» (Ματθ. ιβ΄ 36, Πράξ. ιζ΄ 31, Ρωμ. β΄ 16, Β΄ Πέτρ. β΄ 9, γ΄ 7, Α΄ Ἰω. δ΄ 17), «μεγάλη ἡμέρα κρίσεως»

«τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν μεγάλη τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος» τὴν ταυτίζει μέ τὴν Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος «ἔρχεται ὡς κλέπτης ἐν νυκτί» καὶ τὴν συνδέει μέ τόν Ἀρμαγεδώνα (Ἀποκ. ιστ΄ 14-16). Δέν πρόκειται λοιπόν γιά πραγματικό σαρκικό πόλεμο, ἀλλά γιά πνευματικό τοῦ ὁποίου ἐξεικόνιση καὶ συμβολισμό ἀποτελεῖ ὁ Ἀρμαγεδών καὶ ὁ ὁποῖος θά καταλήξει μέ τὴν νίκη τοῦ Ἀρνίου.

Ἡ «Σκοπιά» ξεχωρίζει τόν Ἀρμαγεδώνα ἀπό τὴν Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Β΄ Παρουσία ἔγινε τό 1914, ἰσχυρίζεται, ὁ Ἀρμαγεδώνας θά γινόταν, σέ τελευταία ἀναγγελία τό 1975, τελικά ὅμως δέν ἔγινε καὶ θά γίνει, ὅπου νᾶναι. Ἡ «Σκοπιά» κάνει λόγο γιά κατά γράμμα πόλεμο, τόν «πόλεμο τοῦ Θεοῦ» στόν ὁποῖον ἡγεῖται ὁ «σφαγέας», ὁ «ἐκδικητής τοῦ αἵματος», ὁ «μέγας ἐκτελεστής» Χριστός²⁶. «Ὁ Χριστός Ἰησοῦς εἶναι ὁ ἰσχυρός πολεμιστής, ὅστις θά χειρισθῇ τὴν μάχαιραν τοῦ Ἰεχωβά καὶ θά θανατώσει τοὺς ἐχθρούς του... εἶναι ὁ μέγας σφαγεύς καὶ τώρα περιζώννυται τὴν μάχαιράν του καὶ ἐλαύνει νικηφόρος εἰς τόν πόλεμον»²⁷.

Ἄς δοῦμε πῶς ἀκριβῶς περιγράφει ἡ «Σκοπιά» τόν Ἀρμαγεδώνα στίς λεπτομέρειές του:

Ὁ Ἀρμαγεδώνας, ἔγραφε ἡ «Σκοπιά» τό 1932, «εἶναι ἐγγύς»²⁸. Αὐτό τό «ἐγγύς» τό ἐπανέλαβε πολλές φορές. Στόν Ἀρμαγεδώνα θά ἔλθει, λέει, ὁ Χριστός γιά νά «καταπατήσῃ τοὺς ἐχθρούς του... σάν σ΄ ἕνα μεγάλο ληνό πέρα ὡς πέρα, ὁ Βασιλεὺς πηδᾶ μέ τό στράτευμα τῶν ἀγίων ἀγγέλων. ΠΟΛΤΟΠΟΙΗΣΙΣ! ... Ποτέ προηγουμένως σέ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν ἐσφάγησαν τόσα πολλά ἀνθρώπινα πλάσματα. Τό χυμένο αἷμα, πού παριστάνει χαμένες ἀνθρώπινες ζωές, θά τρέχῃ βαθύ καὶ σέ μεγάλη ἀπόσταση»²⁹. «Ἡ σφαγή αὐτή θά εἶναι μεγάλη καὶ θά εἶναι τελική», ἔγραφε τό 1930, καὶ θά περιλαμβάνει «τό ναυτικόν, τὰ μεγάλα συνδικάτα» καὶ τοὺς ἐκπροσώπους ἄλλων ὀργανισμῶν³⁰.

Καὶ ἀλλοῦ διαβάζομε: «Ὅταν τό ἔργον τοῦτο τῆς μαρτυρίας τελειώσῃ τότε ὁ Χριστός Ἰησοῦς θά προχωρήσῃ εἰς τὴν ἀπερίγραπτον σφαγὴν, ὅμοια τῆς ὁποίας δέν ἐγνώσθη μέχρι σήμερον, οὔτε καὶ θά γνωσθῇ (Ματθ. κδ΄ 14, 21, 22). Τόσα πτώματα θά ὑπάρξουν ἀπό τό ἕν ἄκρον τῆς γῆς μέχρι τοῦ ἄλλου, ὥστε οὐδεὶς θά θάπτῃ τοὺς νεκρούς»³¹.

(Ιούδα 6), «ἡμέρα ὀργῆς» (Ρωμ. β΄ 5), «ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ» (Ἀποκ. στ΄ 17).
²⁶ Πλούτη σ. 120. Ἀπελευθέρωσις, σ. 251. Σκοπιά, 1.6.1985, σσ. 3 καὶ 7.

²⁷ Διεκδίκησις τόμ. Γ΄, σσ. 279 καὶ 77.

²⁸ Αὐτόθι, σ. 150.

²⁹ Σκοπιά, 1962, σ. 213.

³⁰ Φῶς τόμ. Β΄ (1930), σ. 185

³¹ Αὐτόθι, τόμ. Α΄, σ. 371.

Ἡ «Σκοπιά» μᾶς δίνει ἀκόμη πιό λεπτομερεῖς καί καθόλου χριστιανικές, φρικαλέες θά ἔλεγα, πληροφορίες ἐκείνων τῶν γεγονότων. «Θά καταφαγωθοῦν τά μάτια ἐκείνων πού ἤρνοῦντο νά ἰδοῦν τό σημεῖον τοῦ “ἐσχάτου καιροῦ”. Θά καταφαγωθῆ ἡ σάρξ ἐκείνων πού δέν ἤθελαν νά μάθουν ὅτι ὁ ζῶν καί ἀληθινός Θεός λέγεται Ἰεχωβᾶ! Θά διαλυθοῦν ἐνῶ θά στέκουν στά πόδια των!»³².

Καί τό πλέον «φιλάδελφον»: Ἡ σφαγή τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰεχωβᾶ «θά καταστήσῃ ἱκανούς τούς ἀληθινούς ἀκολούθους τοῦ Υἱοῦ τοῦ Δαβίδ, πράγματι, νά πλύνουν τούς πόδας των στό αἷμα τῶν ἐχθρῶν των. Σέ τέτοιους βδελυκτούς ἐχθρούς καμμιά κόσμια ταφή δέν θά δοθῆ ἀλλά ἄν ἔχουμε ὅποιουσδήποτε Βιβλικά κατάφρονημένους κύνας στήν ὑπηρεσία μας ὁ Θεός θά τούς ἀφήσῃ νά γλείψουν τό αἷμα τῶν ἐχθρῶν ἐναντίον τῶν ὁποίων ἠγέρθη ὁ Θεός»³³.

«Ἀπό τήν φρικτή σφαγή θά γλιτώσουν μόνον οἱ "μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ" ὅσοι βρίσκονται μέσα στό καταφύγιο»³⁴.

Αὐτά τά «ῥαῖα» διακηρύττει ἀδιάντροπα ἡ ἐταιρεία «Σκοπιά» ἢ ἀλλοιῶς, «ὁ μόνος συλλογικός ἀγωγός τοῦ Θεοῦ γιά τή ροή τῆς βιβλικῆς ἀληθείας στούς ἀνθρώπους ἐπάνω στή γῆ»³⁵.

Σέ ἄλλο κείμενο διαβάζομε ὅτι «Ὁ Ἀρμαγεδδών παριστᾶ συμβολικῶς τό ὄρος Σιών τήν ὀργάνωση τοῦ Θεοῦ τήν ὁποίαν αὐτός ὠκοδόμησε καί ἐκ τῆς ὁποίας προβάλλει»³⁶.

Ὅμως, ὁ ἰδρυτής τῆς «Σκοπιᾶς» Ρῶσσελ δέν δίδασκε αὐτά τά πράγματα. Ἐκήρυττε τήν «Καταστροφή τῶν πονηρῶν συστημάτων», στά ὁποῖα συγκαταλέγονται τό πολιτικό, τό ἐμπορικό καί τό θρησκευτικό. Ἀναφερόταν κυρίως σέ κοινωνικές συγκρούσεις «μεταξύ τῶν τάξεων», μεταξύ κεφαλαίου καί ἐργασίας, πού θά κατέληγε στήν ἐγκαθίδρυση τῆς παγκόσμιας ἐβραϊκῆς κυριαρχίας, μέ τήν ἀνάσταση τῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, γεγονός τό ὁποῖο ἐχαρακτήριζε ὡς «χαρᾶς εὐαγγέλια»³⁷.

Ὁ Ρῶσσελ, ἐπικαλούμενος τόν προφήτη Ἡσαΐα (γ' 8,9), ὑπεστήριζε ἀκόμη ὅτι ὁ Ἰεχωβᾶ θά συνάξει τά ἔθνη γιά νά «ἐκχέῃ ἐπ' αὐτά τήν ἀγανάκτησίν του, ὅλην τήν ἔξαψιν τῆς ὀργῆς του»³⁸. Καί ἀλλοῦ, ἐπικαλούμενος τόν προφήτη Σοφονία (γ' 8, 9), λέει: «Θέλει συναγάγῃ τά ἔθνη καί συναθροίσῃ τά βασίλεια, ἵνα ἐκχέῃ ἐπ' αὐτά τήν ἀγανάκτησίν

³² Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο... σ. 209.

³³ Σκοπιά, 1968, σ. 83. Βλ. καί Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ, σ. 371.

³⁴ Σκοπιά, 1975, σ. 172.

³⁵ Σκοπιά, 1960, σ. 471.

³⁶ Φῶς, τόμ. Β' σ. 60.

³⁷ Σκοπιά, 1916, σ. 129.

³⁸ Διεκδίκησις τόμ. Α' (1932), σ. 336.

του, ὄλην τήν ἔξαψιν τῆς ὀργῆς του, διότι αὐτός ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων ἐπισκέπτεται τό στρατεύμα τῆς μάχης»³⁹.

Ὁ διάδοχός του Ρόδερφορντ, τό 1925, πού μετέτρεψε τήν «Σκοπιά» σέ θεοκρατική ὀργάνωση, μετέτρεψε καί τόν Ἀρμαγεδώνα σέ κατάσταση τρόμου. Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος συμπεραίνει: «Ἄν θά θέλαμε νά ἀναγνωρίσουμε στήν "Σκοπιά" τόν χαρακτηρισμό τῆς θρησκείας, τότε πρέπει νά ποῦμε πώς πρόκειται γιά θρησκεία τρόμου»⁴⁰.

Πότε ὅμως θά συμβεῖ ὁ Ἀρμαγεδώνας κατά τήν ἐταιρεία «Σκοπιά»; Ὅπως καθόρισε ἡ «Σκοπιά» τόν χρόνο τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καθόρισε καί τόν χρόνο τοῦ Ἀρμαγεδώνα. Καί βεβαίως, ὅπως ἡ ἴδια γράφει, ὁ Ἀρμαγεδώνας εἶναι τό τέλος τῆς ἱστορίας καί τῆς υπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τῆς γῆς. Αὐτός θά συμβεῖ ὅταν συμπληρωθοῦν 6.000 ἔτη ἀπό τήν δημιουργία τοῦ Ἀδάμ⁴¹. Ὁ Ρῶσσελ, τό 1916 εἶχε διακηρύξει, μετά ἀπό σειρά ὑπολογισμῶν, μέ βάση τό ἔτος 607 π. Χ., ὅτι τά 6.000 ἔτη «συνεπληρώθησαν μετά τοῦ ἔτους 1872 μ.Χ.»⁴². Ἀργότερα διεκήρυξαν ὅτι συνεπληρώθηκαν τό 1925⁴³. Ὅταν ὅμως ἡ Β΄ Παρουσία καί ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς Βασιλείας μεταφέρθηκαν στό 1914, τότε καί τά 6.000 ἔτη γνώρισαν νέες χρονολογίας. Ἡ «Σκοπιά» ἐδημοσίευσε μάλιστα καί λεπτομερεῖς καταλόγους γι' αὐτό⁴⁴. Ὁ Ἀρμαγεδώνας θά συνέβαινε πλέον ἐνόσω ζοῦσε ἀκόμη ἡ «γενεά» τοῦ 1914, δηλαδή ἐκεῖνοι οἱ «μ.τ.ι.» πού ἦταν παρόντες κατά τήν ὑποτιθέμενη Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τό 1914. Τότε θά «περικοπτόταν» ἡ ζωή τους⁴⁵. Ἀπό τότε θά ἄρχιζε καί ἡ 1000ετής Βασιλεία.

Τό 1943 ἡ «Σκοπιά» ἔγραφε ὅτι τά 6.000 χρόνια λήγουν τό 1972⁴⁶. Τό 1960, ἀλλάζοντας γνώμη, ἐκήρυττε ὅτι λήγουν τό ἔτος 1976⁴⁷. Μάλιστα προκαλοῦσε τούς νέους νά ἀναβάλουν τόν γάμο τους: «στεκόμαστε στό κατώφλι τοῦ νέου κόσμου τοῦ Ἰεχωβά, πολλοί νέοι μπορεῖ νά θέλουν νά ἀναβάλουν τόν γάμο τους ἕως καί μετά τόν

³⁹ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Δ', Ἡ Μάχη τοῦ Ἀρμαγεδδῶνος (1923), σ. 243. Βλ. καί π. Ἄντ. Ἀλεβιζοπούλου, ἔνθ. ἀνωτ. σ. 189.

⁴⁰ Βλ. π. Α. Ἀλεβιζοπούλου, ἔνθ. ἀνωτ., σσ. 189-190.

⁴¹ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Β', Ὁ καιρός ἐστίν ἐγγύς, σ. 35

⁴² Αὐτόθι, σ. 276.

⁴³ Ζωή, σ. 172.

⁴⁴ Σκοπιά, 1968, σσ. 464-465,

⁴⁵ Σκοπιά, 1957, σ. 32.

⁴⁶ Ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς, σ. 140.

⁴⁷ Ξύπνα, 22.9.1960, σ. 5.

Αρμαγεδώνα, όποτε ή έκλογή μιᾶς συζύγου θά γίνη κάτω από δίκαιες συνθηκες»⁴⁸.

”Έγραφε τό 1966: «...τό έτος 1975 μ.Χ. θά λήξουν έξι χιλιάδες χρόνια από τότε πού δημιουργήθηκε ό άνθρωπος ή δέ έβδόμη περίοδος χιλίων έτων ανθρώπινης ιστορίας θ’ αρχίση τό φθινόπωρο του έτους εκείνου»⁴⁹. Καί τόν Όκτώβριο του ίδιου έτους έπανελάμβανε: «Γνωρίζομε ότι όσο πλησιάζομε στό 1975, τόσο πλησιέστερα είναι ή απολύτρωσίς μας»⁵⁰.

Τό 1967, μετά από άτέλειωτους ύπολογισμούς, καθόριζε τό έτος 1975 ως τό τέλος τής ανθρώπινης ιστορίας καί διεβεβαίωνε τούς όπαδούς της ότι «πλησιάζομε στόν χρόνο όπου τερματίζεται τό πονηρό σύστημα πραγμάτων»⁵¹.

Τό 1969 έπανελάμβανε: «6.000 έτη τής ανθρώπινης ιστορίας τελειώνουν τό 1975»⁵².

Καί τόν Αύγουστο του 1968 έγραφε ή «Σκοπιά» ότι: «μερικοί από τή γενεά, ή όποία διέκρινε τήν αρχή του καιροϋ του τέλους τό 1914, θά ζοϋν άκόμη στή γή για νά παραστοϋν μάρτυρες του τέλους αυτού του παρόντος πονηροϋ συστήματος πραγμάτων στή μάχη του Αρμαγεδδώνος -Αποκ. ιστ’ 14-16»⁵³.

Προανήγγελε, λοιπόν, ότι τό «τέλος τής ανθρώπινης ύπαρξης», δηλαδή ό Αρμαγεδώνας, θά συμβεί «άρχές φθινοπώρου» του 1975⁵⁴. Τόν Αύγουστο μάλιστα του 1970 προειδοποιούσε τούς όπαδούς της ότι «είναι σαφές ότι ό καιρός πού απομένει έχει μειωθῆ, μέ μόλις έξη περίπου χρόνια πού απομένουν ως τό τέλος των 6000 έτων τής ανθρώπινης ιστορίας»⁵⁵. Ός πρός τήν πιθανότητα άποκκλίσεως από τό φθινόπωρο του 1975, δεχόταν ότι «Ίσως νά περιλαμβάνη μόνο μία διαφορά έβδομάδων ή μηνών, όχι έτων»⁵⁶.

”Έτσι, έτρεχαν άσταμάτητα οί άφελείς όπαδοί της νά διακινούν τά προϊόντα τής εταιρείας από σπίτι σέ σπίτι, φοβούμενοι μήπως μείνουν έξω από τό «καταφύγιο» καί σφαγοϋν μαζί μέ τούς έχθρούς του Ίεχωβᾶ. Μάλιστα, στό 5^ο τεϋχος «Διακονία τής Βασιλείας» του έτους 1974, ή εταιρεία έκφράζει ικανοποίηση διότι διαπιστώνει ότι, μεταξύ των άλλων,

⁴⁸ Σκοπιά, 1961, σ. 389.

⁴⁹ Ζωή αιώνια στην έλευθερία των Υίων του Θεοϋ (άγγλ. έκδ), σ. 29.

⁵⁰ Σκοπιά, 1966, σ. 631.

⁵¹ Εϋπνα, 8.4.1967, σ. 19. Σκοπιά, 1968, σ. 686,

⁵² Εϋπνα, 8.3.1969. σσ. 14-15.

⁵³ Σκοπιά, 1968 σσ. 464, 465, 686, 691.

⁵⁴ Ζωή αιώνιος εν τῆ έλευθερία των υίων του Θεοϋ (άγγλ. έκδ.) σ. 32, Σκοπιά, 1968 σ. 463.

⁵⁵ Σκοπιά, 1970, σσ. 465 καί 464.

⁵⁶ Όλη ή Γραφή είναι θεόπνευστος καί ώφέλιμος, (1963), σ. 284.

«Λαμβάνονται είδησεις από αδελφούς πού πωλοῦν σπίτια καί ιδιοκτησίες σχεδιάζοντας νά τελειώσουν τό υπόλοιπο τῶν ἡμερῶν των σ' αὐτό τό παλαιό σύστημα μέ τήν ὑπηρεσία σκαπανέως. Ἀσφαλῶς πρόκειται γιά ἕναν πολύ καλό τρόπο μέ τόν ὁποῖον θά χρησιμοποιήσουν τό βραχύ διάστημα πού ὑπολείπεται πρίν τελειώσει αὐτός ὁ κόσμος –Α' Ἰωάν. Β' 17»⁵⁷. Στή συνέχεια καταγράφει περιπτώσεις νέων πού ἐγκατέλειψαν τίς σπουδές τους ἐν ὄψει τοῦ Ἀρμαγεδώνα, γιά νά ἀφιερωθοῦν στό «ἔργο» τῆς «Σκοπιᾶς», ἢ ζευγαριῶν πού ἀνέβαλαν τόν γάμο τους γιά νά τόν τελέσουν ὑπό εὐτυχέστερες συνθῆκες μέσα στον Ἀρμαγεδώνα⁵⁸.

Ἦταν τόσο βέβαιη ἡ «Σκοπιᾶ» αὐτή τή φορά, πού ἔγραφε τό 1969, ἀναφερόμενη στό παρελθόν της: «Πράγματι ὑπῆρξαν στό παρελθόν ἄνθρωποι (ὄχι ἡ ἴδια !!!) πού προεῖπαν ἕνα "τέλος" τοῦ κόσμου ἀναγγέλλοντας μάλιστα καί μιά εἰδική ἡμερομηνία. Μερικοί συνεκέντρωσαν ὁμάδες ἀπό ἀνθρώπους καί ἀνέβηκαν σέ λόφους καί ἄλλοι ἀποσύρθηκαν στό σπίτια των περιμένοντας τό τέλος. Ἐν τούτοις τίποτα δέν συνέβη. Ἀποδείχθηκαν ἔνοχοι λανθασμένης προφητείας. Γιατί; Τί ἔλειπε;... ἔλειπε ἀπ' αὐτούς... οἱ ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ καί οἱ ἀποδείξεις ὅτι αὐτός τούς ὀδηγοῦσε καί τούς χρησιμοποιοῦσε»⁵⁹. Ἦταν βέβαιη αὐτή τή φορά ἡ «Σκοπιᾶ» καί τό διεκήρυττε ὅτι τό 1975 θά συνέβαινε ὅπωςδήποτε ὁ Ἀρμαγεδώνας.

Ὅμως, ὁ Ἀρμαγεδώνας δέν συνέβη οὔτε τό ἔτος 1975, ὅπως δέν εἶχαν συμβεῖ καί ὅλα τά ἄλλα κοσμογονικά γεγονότα πού εἶχε «προφητεύσει» ἡ «Σκοπιᾶ» καί πολλοί νέοι δέν σπούδασαν καί μερικά ζευγάρια δέν παντρεύτηκαν καί ἀρκετά σπίτια παραχωρήθηκαν στήν ἔταιρεία. Καί τότε οἱ ψευδοπροφήτες τῆς «Σκοπιᾶς», ἀντί νά μετανοήσουν ἀπό τίς διαψεύσεις τους καί νά ζητήσουν συγγνώμη, ἐπέρριψαν ὅλα σέ λάθος κατανόηση τῶν ὁπαδῶν της. Βγάζοντας κάθε εὐθύνη ἀπό πάνω της γράφει ἡ «Σκοπιᾶ» τῆς 15^{ης} Ὀκτωβρίου 1976: «Ἰσως μερικοί πού ὑπηρετοῦν τόν Θεό, ἔχουν διαμορφώσει τή ζωή τους σύμφωνα μέ μιά ἐσφαλμένη ἀποψι μέ τό τί θά συμβῆ σέ μιά ὠρισμένη χρονολογία ἢ σ' ἕνα ἔτος... δέν εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνος πού

⁵⁷ «Διακονία τῆς Βασιλείας», τεύχ. 5, σ. 3. Βλ. Καί Ἐσωτερικά Ἐγκύκλιοι, 8/1973: «Ἐνα ἀνδρόγυνο ἀπό τήν Ἀνατολική Γερμανία πού εἶχε καταφύγει στή Δυτική ἐχρειάζετο νέα ἐπίπλωσι. Ἀλλά σκέφθηκε ὅτι "ὁ παληός καναπές καί ἡ πολυθρόνα θά τούς ἐξυπηρετοῦσαν ὡς τόν Ἀρμαγεδώνα".. Μιά εὐκαιρία νά δοῦν τό Μπέθελ ἦταν πιό πολύτιμη γι' αὐτούς...».

⁵⁸ Αὐτόθι, σσ. 5, 6. Σκοπιᾶ, 1961, σ. 389.

⁵⁹ Ἐύπνα, 8.3.69, σ. 23.

ἀπέτυχε ἢ τὸν ἀπάτησε καὶ τοῦ προξένησε ἀπογοήτευσί, ἀλλὰ ἡ δική του κατανόησις πού βασίστηκε σέ ἐσφαλμένες προϋποθέσεις»⁶⁰.

Μά καλά, δέν ἦταν ἡ «Σκοπιά» ἐκείνη, πού ἀπαιτώντας τὸν τίτλο τοῦ «ἀγωγοῦ τοῦ Θεοῦ» καὶ τοῦ «πιστοῦ καὶ φρόνιμου δούλου πού δίνει τήν τροφή ἐν καιρῷ», ἔγραφε τό 1970, ὅτι «μόλις ἕξη περίπου χρόνια ἀπομένουν ὡς τό τέλος τῶν 6000 ἐτῶν τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας»; Μέ θρασύτητα μάλιστα δήλωνε ὅτι «**Οἱ ὄριμοι Χριστιανοί γνωρίζουν καλά, μέσω τῆς μελέτης των καὶ τῆς πείρας, τήν ἀκριβῆ χρονολογία τῆς Γραφῆς. Γι' αὐτούς ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Θεός θά μπορούσε νά ἔχει κάμη λάθος στό χρόνο δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου... εἶναι ἀπίστευτο**»⁶¹. Ὅμως οἱ ὀπαδοί τὰ ξέχασαν ὅλα γρήγορα –μαθημένοι νά ξεχνοῦν-, ἡ ἔταιρεία τούς καταλογίζει λάθος κατανόηση καὶ ἀναζητεῖ ἄλλες χρονολογίες.

Ἐξ ἄλλου, ἡ «Σκοπιά» τώρα διεπίστωσε ὅτι «**ὑπάρχει ἓνα κενό μεταξύ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς συζύγου του Εὔας... Δέν γνωρίζουμε ἂν ἐκείνη ἡ περίοδος περιελάμβανε ἐβδομάδες, μῆνες ἢ ἔτη... Τό ἴδιο ἰσχύει καὶ γιά τήν ἔναρξι τῆς χιλιετοῦς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ... καὶ γι' αὐτό δέν πρέπει νά θεωριολογοῦμε σχετικά μέ τὸν χρόνο πού θ' ἀρχίση αὐτή ἡ βασιλεία**»⁶²!!! Προηγουμένως ὅμως δέν ἔκανε διάκριση μεταξύ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας, «προφητεύοντας» μέ βεβαιότητα τό 1975 ὡς τέλος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας⁶³.

Σήμερα ἡ «Σκοπιά», μετά ἀπό τίς ἀλλεπάλληλες διαψεύσεις της, προσεγγίζει ἐπιφυλακτικά τό θέμα αὐτό. Ἀπό τή μιά πλευρά, ἐξακολουθεῖ νά ἐκφοβίζει τούς ὀπαδούς της, ἰσχυριζόμενη ὅτι ὑπάρχουν «**ἰσχυρά στοιχεῖα**» πού ἀποδεικνύουν ὅτι «**ὁ “θερισμός” ἐπίκειται· πραγματικά πρέπει νά εἶναι κοντά στό ἀποκορύφωμά του**»⁶⁴, «**ὁ καιρός πού ἔχει ἀπομείνει μέχρι τό ξέσπασμα τῆς μεγάλης θλίψεως ἔχει σχεδόν τελειώσει**»⁶⁵, ὅτι «**Ἡ ἡμέρα Κρίσης τοῦ Ἰεχωβά πλησιάζει**»⁶⁶ καὶ ὅτι «**ὅλες οἱ ἀποδείξεις δείχνουν ὅτι θρισκόμαστε πολύ κοντά στό τέλος τοῦ κακοῦ κόσμου**»⁶⁷. Ἐπειδή μάλιστα «**ὁ καιρός πού ἀπομένει ἔχει ἐλαττωθεῖ**» προτρέπει πάλι τούς ὀπαδούς της νά «**σκεφθοῦμε τά πλεονεκτήματα τῆς ἀγαμίας**» ἐπισημαίνοντας ὅτι «**ἀρκετά ἀντρόγυνα ἔχουν ἀποφασίσει νά**

⁶⁰ Σκοπιά, 1976, σ. 632, 633.

⁶¹ Εὐπνα, 8.6.68, σ. 16.

⁶² Σκοπιά, 1976, σ. 21.

⁶³ Βλ. Εὐπνα, 8.3.1969, σ. 14.

⁶⁴ Σκοπιά, 1.12.1981, σ. 22.

⁶⁵ Σκοπιά, 1993, σ. 21.

⁶⁶ Σκοπιά, 15.2.2001, σ. 12. 15.12.2006, σ. 15. 15.5.2008, σ. 12.

⁶⁷ Σκοπιά, 1.5.1990, σ. 28. 15.12.2003, σ. 17.

μείνουν άτεκνα»⁶⁸. Έτσι, έξυπηρετοϋνται άπρόσκοπτα τά συμφέροντα τής εταιρείας.

Άπό τήν άλλη, φυλάγεται καί χωρίς νά άνακαλέσει ή νά σταματήσει τίς ψευδοπροφητείες της, δηλώνει, έπί τέλους, ότι κανείς άνθρωπος δέν ξέρει σχετικά μέ εκείνη τήν ώρα⁶⁹. Καλλιεργεϊ δηλαδή στίς καρδιές τών όπαδών της τόν φόβο για τό έπερχόμενο τέλος τοϋ «*συστήματος πραγμάτων*», δηλαδή τοϋ κόσμου καί τό έπειγον τοϋ από «*πόρτα σέ πόρτα*» προσηλυτιστικοϋ έργου τους, καί τήν προώθηση τών συμφερόντων της, χωρίς όμως νά καθορίζει –τουλάχιστον μέχρι τώρα– νέα χρονολογία.

3. Η άνάσταση, ή κρίση καί ή αιώνια ζωή

Άς στρέψουμε τώρα τήν προσοχή μας σέ ένα άλλο βασικό θέμα τής έσχατολογίας τής «Σκοπιάς».

Τά έσχατα καί ή Β΄ Παρουσία τοϋ Χριστοϋ κατά τήν Άγία Γραφή συνδέονται άναπόσπαστα μέ τήν γενική άνάσταση τών κεκοιμημένων. «Έρχεται ώρα έν ή **πάντες οί έν τοις μνημείοις** άκούσουσιν τής φωνής αϋτοϋ» (Ίωάν. ε΄ 28). Αυτό θά συμβεϊ «έν εκείνη τή ήμέρα» «έν ριπή όφθαλμοϋ» (Α΄ Κορ. ιε΄ 52). Κατ' αϋτήν θά γίνει ή άνάσταση τών σωμάτων δικαίων καί άδίκων καί θά συνδυαστεϊ μέ τήν «άρπαγή» τών ζώντων (Α΄ Θεσ. δ΄ 15-17). Άπαρχή τής δικής μας άναστάσεως εϊναι ή Άνάσταση τοϋ Χριστοϋ.

Η «Σκοπία» δέν συμφωνεϊ μέ όλα αϋτά. Η Β΄ Παρουσία τοϋ Κυρίου ήδη, όπως εϊπαμε, έχει συντελεστεϊ τό 1914. Άλλά ή «άρπαγή» εϊγινε για τούς κεκοιμημένους έκ τών 144.000 τό 1919. Δέν θά άναστηθοϋν «πάντες οί έν τοις μνημείοις», λέει ή «Σκοπία», διαστρεβλώνοντας καί έδω τό κείμενο τής Άγίας Γραφής, αλλά μόνον όσοι έκ τών όπαδών της θά βρίσκονται καταγεγραμμένοι στήν «*μνήμη τοϋ Θεοϋ*». Όσοι έχουν πεθάνει μέχρι σήμερα οϋσιαστικά δέν ύπάρχουν, άφοϋ για τήν «Σκοπία» δέν ύπάρχει ψυχή που ύπερζεϊ τοϋ θανάτου. Έλπίζουν μόνο ότι θά τούς θυμάται ο Θεός για νά τούς άναστήσει. Νά γιατί τρέχουν άσθμαίνοντας οί όπαδοί τής «Σκοπιάς» από «*πόρτα σέ πόρτα*» για νά διακινήσουν τίς διδασκαλίες καί κυρίως τά έντυπα τής μετοχικής εταιρείας «Σκοπία». Έτσι για τήν «Σκοπία» τά «μνημεία», από τά όποια έξήλθαν οί νεκροί κατά τήν άνάσταση τοϋ Χριστοϋ καί εκείνα από τά όποια θά άκούσουν τήν φωνή Του οί νεκροί κατά τήν «ώρα εκείνη» (Ματθ. κζ΄ 53 καί Ίω. ε΄

⁶⁸ Σκοπία, 15.4.2008, σ. 19.

⁶⁹ Σκοπία, 1.9.2011, σ. 10.

28), δέν εἶναι οἱ τάφοι τῶν νεκρῶν, ἀλλά ἡ «μνήμη τοῦ Θεοῦ». Ὅλοι οἱ ἄλλοι «οἱ πονηροὶ δέν θά τύχουν ἐνθυμήσεως τόν καιρό τῆς ἀναστάσεως. Θά εἶναι ὅπως τά κτήνη πού χάνονται»⁷⁰. Ἀκόμη καί στόν Ἀδάμ καί στήν Εὐα «ὁ Θεός δέν εἶχε δώσει ἐλπίδα ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν», οὔτε σ' ἐκείνους πού πέθαναν στόν κατακλυσμό τοῦ Νῶε, ὅπως καί στόν Ἰούδα, διότι «ἐκρίθησαν ἀνάξιοι»⁷¹. Ὁ Ἀδάμ θά σωθεῖ μόνο μέ τήν μεσολάβηση τοῦ Ἄβελ⁷².

Καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ;

Οἱ «μ.τ.λ.» ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, ἀλλά ὄχι σωματικῶς: «Ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ δέν ἐγένετο ἐν τῇ σαρκί»⁷³. Καί τότε τί ἀνέστη; Ἀνέστη, λένε, «ὡς ἓνας ἰσχυρός πνευματικός Υἱός»⁷⁴, ἐννοώντας ὅτι ὁ Χριστός ἀνέστη καί ἐπανῆλθε στόν οὐρανό στήν κατάσταση πού ἦταν πρίν, δηλαδή ὡς «Μιχαήλ Ἀρχάγγελος».

Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, λοιπόν, γιά τήν «Σκοπιά» δέν σημαίνει βεβαίως αὐτό πού καταγράφει καί διακηρύττει ἡ Ἁγία Γραφή, δηλαδή τήν ἔνδοξη ἀνάσταση καί ἀνάληψη τοῦ Σώματος Του. Τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, λέει ἡ «Σκοπιά», οὔτε ἀναστήθηκε, οὔτε μποροῦσε νά ἀναστηθεῖ. Ἀπλῶς «μετεκομίσθη ἐκ τοῦ μνημείου διά τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ» ὥστε νά μὴν εἶναι «κώλυμα εἰς τήν πίστιν τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ»⁷⁵. Διερωτᾶται ὁ Ρῶσσελ ἐάν: «Τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διελύθη εἰς ἀέρια ἢ διατηρεῖται εἰσέτι πού»⁷⁶. «Ὁ Ἰεχωβᾶ Θεός, δεχόμενος τήν τελεία ἀνθρώπινη θυσία τοῦ Ἀρχιερέως του, δέν μποροῦσε ν' ἀναστήσει τόν Υἱόν του σέ ζωή ὡς ἄνθρωπο καί πάλι, μέ τό ἴδιο ἀκρωτηριασμένο σαρκικό σῶμα»⁷⁷. Ὁ Ἰεχωβᾶ «θεώρησε κατάλληλο νά ἐξαφανίσει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κάνει καί μέ τό σῶμα τοῦ Μωϋσῆ»⁷⁸. Καί ἄλλοῦ διαβάζομε: «Ἦτο δύσκολον νά πείση τις τόν Θωμᾶν... Συνεπῶς ὁ Κύριος ἐδημιούργησε σῶμα ἔχον ἐπ' αὐτοῦ τύπους τῶν ἡλων, ὅπως οὕτω πεισθῆ

⁷⁰ Σκοπιά, 1956, σ. 292, βλ. καί Σχέδια ὀμιλιῶν, σ. 6

⁷¹ «Ἀγιασθήτω τό ὄνομά Σου», σ. 47. Σκοπιά, 15.7.2005, σ. 31. Ἀπό τόν ἀπολεσθέντα παράδεισο... σ. 236. Ἐστω ὁ Θεός Ἀληθής, σ. 114. ΓΜ, Ε', σ. 347-349. «Ἐξήγησι τῶν Μαθημάτων τῆς Σχολῆς Διακονίας τῆς Βασιλείας», σ. 151, παρά π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ., σ.197.

⁷² Γραφικαί Μελέται, τόμ. Ε', Καταλλαγή, σ. 337. Βλ. καί Ζωή, σ. 200.

⁷³ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Ε', Καταλλαγή, σ. 102. καί τόμ. Β' σ. 146.

⁷⁴ Ἐστω ὁ Θεός ἀληθής, σ. 40.

⁷⁵ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 191.

⁷⁶ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Β' Ὁ καιρός ἐστίν ἐγγύς, σ. 146.

⁷⁷ Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ, σ. 323.

⁷⁸ Μπορεῖτε νά ζητε γιά πάντα στόν Παράδεισο στή γῆ, σ. 143.

ὁ Θωμᾶς»⁷⁹. «Διέλυσε δηλαδή ἐκεῖνο τό ἀνθρώπινο σῶμα τό ὁποῖο εἶχε ἐνδυθῆ. Δέν πῆρε μαζί του στό πνευματικό βασίλειο ἐκεῖνο τό σῶμα καί τόν ρουχισμό του»⁸⁰. Ἄλλο λοιπόν εἶναι τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ μέ τό ὁποῖο «ἐταπείνωσεν ἑαυτόν» καί ἐσταυρώθει καί ἄλλο τό τό σῶμα «εἰς τό ὁποῖον ἀνεστήθη... Οὗτος ἀνεστήθη εἰς θείαν ζωὴν ἐν πνευματικῷ σώματι»⁸¹.

Ἄκομη, λέει ἡ «Σκοπιὰ» «Ὁ Ἰησοῦς, ἀφήνοντας τό ὑλικό του σῶμα πού εἶχε προσλάβει κι' ἐπιστρέφοντας στήν ἀόρατη πνευματική του κατάστασι μέ τήν ἀνάληψί του, δέν διέτρεξε κίνδυνο τῆς ζωῆς του ὅπως λόγου χάριν ἀπό τίς ζῶνες ἀκτινοβολίας γύρω ἀπό τή γῆ ἢ ἀπό τίς κοσμικές ἀκτῖνες τοῦ ἔξω διαστήματος. Μολονότι δέν ἀνελήφθη στόν οὐρανό μέ τό ἀνθρώπινο σῶμα, πού εἶχε θυσιάσει καί πού κατέλειπε γιά πάντα στό θεῖον θυσιαστήριον, ἐπέστρεψε στόν οὐρανό μέ τήν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς του πού εἶχε καταθέσει γιά τό θνησκον ἀνθρώπινο γένος»⁸².

Τελικά, καταλήγει ἡ «Σκοπιὰ», «Δυνάμεθα μόνον νά εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Κύριος ἐνδεχόμενον νά διετήρησε αὐτό (πού) ὅπως ἐπιδείξη αὐτό εἰς τούς ἀνθρώπους κατά τόν Χιλιετῆ αἰῶνα»⁸³.

Αὐτά λέει «Σκοπιὰ» γιά τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Οὐσιαστικά, λοιπόν, ὁ Χριστός τῆς «Σκοπιᾶς» δέν ἀναστήθηκε, ἀφοῦ τό σῶμα του «διελύθη εἰς ἀέρια» καί «δέν πῆρε μαζί του στό πνευματικό βασίλειο ἐκεῖνο τό σῶμα καί τόν ρουχισμό του».

Ἄν ὅμως ὁ Χριστός "ἐκμηδενίστηκε" μετά τήν Ταφή Του, τότε: Ποιά εἶναι ἡ ἔννοια τῶν 11 ἐθθνῶν Εὐαγγελιῶν μέ τίς ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάτος Χριστοῦ; Ποιός ἐμφανίστηκε στήν Μαρία τήν Μαγδαληνή καί τῆς εἶπε "μή μου ἄπτου"; Τίνος τήν πλευρά ἐψηλάπισε ὁ Θωμᾶς; Ποιός ἔφαγε τό "ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καί ἀπό μελισίου κηρίου"; Ποιόν ἔβλεπαν νά ἀναλαμβάνεται στούς οὐρανοῦς οἱ Ἀπόστολοι; Ποιόν εἶδε "καθήμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ" ὁ Πρωτομάρτυρας Στέφανος; Ποιός ἦταν ἐκεῖνος πού φώναξε στόν τυφλωμένο Παῦλο: "Σαούλ, Σαούλ, τί με διώκεις";

Πῶς αὐτός ὁ Χριστός τῆς «Σκοπιᾶς» μπορεῖ νά εἶναι γιά μᾶς «πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν» (Κολ. α' 18), καί πῶς ἐμεῖς θά ἀναστηθοῦμε ὅπως καί Ἐκεῖνος, ἐάν Ἐκεῖνος δέν ἀναστήθηκε σωματικῶς; Κι ἀκόμη, πῶς οἱ «μ.τ.λ.» ἐλπίζουν καί στή δική τους ἀνάστασι, ἔστω μέ μιά ὑλιστική καί γήϊνη προοπτική, ἐάν δέν ἀνασταίνονται τά ἴδια σώματά

⁷⁹ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 189.

⁸⁰ Τό Ἅγιον Πνεῦμα -Ἡ Δύναμις Πίσω ἀπό τήν Ἐπικείμενη Νέα Τάξι!, σ. 19.

⁸¹ «Ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς», σ. 245.

⁸² «Ἀγιασθήτω Τό Ὄνομά Σου», σ. 273

⁸³ Ἡ Κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 191.

τους μέ τά όποια ζοϋν τώρα στήν γή; Μήπως ή παράλογη αύτή κακοδοξία τους εισάγει ένα νέο είδος μετενσαρκώσεως;

Ή «Σκοπιά» σήμερα διδάσκει στους όπαδούς της - σέ αντίθεση από τήν προηγούμενη διδασκαλία του Ρώσσελ - ότι τό 1918 άρχισε ή κρίση από τον «οΐκο τής πίστεως», δηλαδή τής όργανώσεως, και έκτοτε συνεχίζεται. Κάθε ένας από τό «ύπόλοιπο» (τούς 144.000) που πεθαίνει «άρπάζεται» στον ούρανό, ένω στον Άρμαγεδώνα ό Κύριος θά «άρπάξει» στους ούρανοϋς και όσους άπ' αυτούς ζοϋν άκόμη.

Οι λοιποί «μ.τ.λ.», δηλαδή τό μεγάλο πλήθος του «πολλοϋ όχλου», των «άλλων προβάτων», θά ανασταίνονται στήν χιλιετηρίδα σταδιακά⁸⁴, «έντός ήμισείας έκατονταετηρίδος»⁸⁵, περίπου 55.000 τήν ήμέρα και θά κριθοϋν άνάλογα μέ τό έργο τους «άπό πόρτα σέ πόρτα», θά αναστηθοϋν όμως για νά ζήσουν στή γή.

Γιά τούς «μ.τ.λ.» ύπάρχουν λοιπόν **δύο έλπίδες** για αιώνια ζωή: οί «144.000 έκλεκτοί» θά κληρονομήσουν τήν «ούράνια βασιλεία», ένω ό «πολύς όχλος» θά ζήσει επάνω στή γή, σέ μία υλική παραδεισιακή κατάσταση και θά απολαμβάνει πλούσια υλικά άγαθά.

Ή Άγία Γραφή όμως διδάσκει ότι ή Β΄ Παρουσία του Κυρίου συμπίπτει και μέ τήν Κρίση. Τότε θά χωριστοϋν τά «ζιζάνια» από τον «σίτον». Θά αναστηθοϋν όλοι, οί δίκαιοι θά αναστηθοϋν «εις ζωήν αιώνιον» και οί άσεβεΐς «εις κόλασιν αιώνιον» (Ματθ. κε΄ 46), ή στήν «κάμινον του πυρός», ή στό «πϋρ τό έξώτερον», σ' αυτό δηλαδή που καλεΐται «δεϋτερος θάνατος» (Ματθ. κε΄ 46, Άποκ. κα΄ 8). Ή «κόλασις» αύτή δέν είναι έκμηδένηση, αλλά σύμβολο βασανισμού. Ή «Σκοπιά» κηρύττει ότι ή Κόλαση είναι «παράλογη» και «έκ του Σατανά»⁸⁶.

Τέλος, ή Κρίση, κατά τήν Άγία Γραφή, δέν έχει δύο «έλπίδες», ούράνια και επίγεια, αλλά δύο καταστάσεις, τον «παράδεισο» και τήν «κόλαση».

4. Ή χιλιετής βασιλεία

Συνδεδεμένη μέ τήν κρίση και τήν αιώνια ζωή είναι και ή κακοδιδασκαλία τής «Σκοπιάς» περί τής «χιλιετοϋς Βασιλείας», έξ οϋ και ό γνωστότερος τίτλος τους «Χιλιαστές».

Στήν Άγία Γραφή γίνεται λόγος για «Βασιλεία του Θεοϋ» και «Βασιλεία των ούρανων», ή όποια δέν έχει οϋδεμία σχέση μέ έγκόσμιες βασιλείες. Στήν Άποκάλυψη του όΐωάννης βλέπει έναν άγγελο νά δένει

⁸⁴ Ή Αλήθεια που όδηγεΐ στήν αιώνια ζωή, σσ. 108-109. Είναι αδύνατον νά ψευσθής ό Θεός, σ. 370.

⁸⁵ Ή επιθυμητή Κυβέρνησις, σ. 41.

⁸⁶ Ή Κιθάρα του Θεοϋ, σ. 53.

τόν «δράκοντα» γιά «χίλια ἔτη». Κατά τήν περίοδο αὐτή ὁ Χριστός βασιλεύει στούς πιστούς, ὁ Σατανᾶς δένεται καί τό κράτος του διαλύεται (Ματθ. ιβ΄ 29) ὁ δέ «ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται» (Ἰωάν. ιστ΄ 11) καί «έκβληθήσεται ἔξω» (Ἰωάν. ιβ΄ 31).

Ἐπομένως, ἡ ἀλληγορικῶς ἀναφερόμενη στήν Ἁγία Γραφή «χιλιετής βασιλεία», εἶναι ἡ περίοδος ἀπό τήν ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», δηλαδή ἡ πορεία τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἔπεται χρονικά τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἢ τοῦ Ἄρμαγεδῶνος, ὅπως διδάσκουν κακόδοξα οἱ Χιλιαστές. Ὑποστηρίζουν μάλιστα, ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυση αὐτῆς τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἔγινε τό 1914 «ἀοράτως» στούς οὐρανοῦς. Ἐπειδή ὁμως, λένε, ὁ Διάβολος τότε ἔπεσε ἀπό τοῦς οὐρανοῦς καί ἐξασκεῖ τήν πονηρή δύναμή του στή γῆ, πρέπει νά γίνει ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Ἄρμαγεδῶνα μεταξύ τοῦ Κυρίου καί τοῦ Διαβόλου στή γῆ.

Κατά συνέπεια, ἄλλη Βασιλεία κήρυτταν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής καί ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος λέγοντας «μετανοεῖτε ἤγγικεν γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» (Ματθ. γ΄ 2 καί δ΄ 17) καί ἄλλη εἶναι ἡ «χιλιετής βασιλεία» τῶν μ.τ.ι. «Ἡ Βασιλεία ἡ χιλιετής, γράφουν, περιορίζεται εἰς ἀφορῶντα τήν γῆν» (Φῶς τόμ. Β΄, σ. 212). Ἀκόμη καί ὅταν κάνουν λόγο γιά «οὐράνια ἐλπίδα», δηλαδή ζωή στούς οὐρανοῦς, καί τότε πάλι διδάσκουν ἀντιγραφικά, ἀφοῦ τήν περιορίζουν μόνο γιά τοῦς 144.000 «ἐκλεκτούς» καί ἀποκλείουν ἀπ' αὐτή ἀκόμη καί τοῦς δύστυχους τοῦς ὀπαδοῦς τους τοῦ «πολλοῦ ὄχλου», τοῦς ὁποίους αὐθαίρετα καταδικάζουν νά ζοῦν γιά «χίλια ἔτη» μιά ὑλική ζωή (ἔστω καί ἰδανική), ἐπί τῆς γῆς. Ἔτσι τοῦς ἐμπαίζουν, ἀφοῦ τοῦς στεροῦν καί τοῦς κλείνουν τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν (Ματθ. κγ΄ 13).

Ἡ κακοδιδασκαλία αὐτή τῆς «Σκοπιᾶς» εἶναι συνεπής καί μέ τήν ἄλλη ψευδοδιδασκαλία της ὅτι, δηλαδή, «ὁ πρῶτος ἢ ὁ κυριώτερος αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) σκοπός ἐλθόντος εἰς τήν γῆν δέν ἦτο ν' ἀπολυτρώση καί νά σώση τό ἀνθρώπινον γένος... ἦτο νά ἀνταποκριθῆ καί ἀποφασιστικῶς νά ἀπαντήση εἰς τήν ψευδῆ κατηγορίαν τοῦ Σατανᾶ ὅτι ὁ Θεός δέν δύναται νά θέσῃ ἐπί τῆς γῆς πλάσμα τό ὁποῖον θά τηρήσῃ τήν ἀκεραιότητά του...»⁸⁷.

Ἡ «Σκοπιᾶ» λοιπόν κηρύττει μιά κατά γράμμα γήϊνη Βασιλεία, ἐπί τῆς ὁποίας θά βασιλεύουν καί θά τήν κατευθύνουν οἱ 144.001 «κεχρισμένοι», μαζί μέ τόν Χριστό, ἀπό τόν οὐρανό καί ἡ ὁποία τοποθετεῖται χρονικά μετά τήν Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τόν Ἄρμαγεδῶνα. Αὐτό θά εἶναι ὁ «παράδεισος» τοῦ «πολλοῦ ὄχλου» τῶν

⁸⁷ «Ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς», σ. 2.

«μ.τ.Ι.». Έπομένως, οί πολυπληθεῖς «ἀναστημένοι», ὑποτίθεται, ὀπαδοί τῆς «Σκοπιᾶς», πού ἀποτελοῦν τόν «πολύ ὄχλο», δέν θά εἶναι πάντοτε «μετά τοῦ Κυρίου» (Α΄ Θεσ. δ΄ 17), ἀφοῦ ὁ Κύριος θά εἶναι στήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν μαζί μέ τούς 144.000 «ἐκλεκτούς», ἐνῶ ὁ «πολύς ὄχλος» θά ζῆ στή γῆ⁸⁸.

Ἡ γῆϊνη αὐτή Βασιλεία τῆς «Σκοπιᾶς» ταυτίζεται μέ τά χίλια τελευταῖα ἔτη τῆς «ἡμέρας ἀναπαύσεως τοῦ Θεοῦ», δηλαδή μέ τήν ἑβδόμη ἡμέρα, ἡ ὁποία θά ἄρχιζε, σύμφωνα μέ τίς ψευδοπροφητεῖες τῆς «Σκοπιᾶς» τό φθινόπωρο τοῦ 1975. Διαψεύσθηκε ὁμως παταγωδῶς καί σ' αὐτή τήν ψευδοπροφητεία του ὁ «ἀγωγός τοῦ Ἰεχωβᾶ». Ὁ Ρῶσσελ κήρυττε παλαιότερα ὅτι ἡ Βασιλεία αὐτή θά ἀποκατασταθεῖ στή γῆ τό 1872. Στόν Β΄ τόμο τῶν «Γραφικῶν Μελετῶν», γραμμένο ἀπό τόν Ρῶσσελ, διαβάζομε ὅτι ἡ 1000ρίδα ἄρχισε τό 1873 καί ὅτι «βρισκόμεθα ἐν αὐτῇ»⁸⁹. Στή συνέχεια διεκήρυξαν ὅτι ἄρχισε τό θέρος τοῦ 1878, τό 1914, τό 1916, τό 1925. Ὁ διάδοχός του Ρόδερφορ καθόρισε ἄλλες χρονολογίες, πού ἀπεδείχθησαν κι' αὐτές ἀπατηλά τεχνάσματα. Τελευταία ἐξαγγελία ἦταν γιά τό 1975.

Σ' αὐτόν τόν γῆϊνο παράδεισο θά ζήσουν γιά 1.000 χρόνια οἱ ὀπαδοί τῆς «Σκοπιᾶς» ὑπό συνθηκῆς ἰδανικές μέ «εἰρήνη, ἀσφάλεια, εὐημερία, ἀφθονία, ὑγεία, δύναμι καί ζωή»⁹⁰. Ὑποσχόταν τό 1920: «Ὅταν λοιπόν ἡ ἀποκατάστασις ἀρχίσῃ ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ἐβδομηῆντα ἐτῶν ἡλικίας θέλει βαθμηδόν ἀποκατασταθῆ εἰς κατάστασιν φυσικῆς ὑγείας καί διανοητικῆς ἰσορροπίας»⁹¹. «Ὁ ἄνθρωπος ἀπό γέρος θά γίνει νεαρός. Ἐπίσης ὁ Κύριος θά διδάξει τί θά τρώγουν οἱ ἄνθρωποι καί πῶς. Βεβαίως, θά ὑπάρχουν φόροι, ἀλλά ἡ κατανομή τοῦ πλούτου θά εἶναι δίκαιη. Οἱ ἄνθρωποι θά συνάπτουν γαμήλιες σχέσεις καί θα τεκνοποιοῦν. Θά ἐορτάζουν τήν ἐορτή τῆς σκηνοπηγίας, θά ἐκπαιδεύονται, θά μάθουν καί μία νέα γλῶσσα. Κάποια στιγμή ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά σταματήσῃ τήν τεκνοποιΐα»⁹².

Ἡ ἐξαπάτηση τῶν ἀφελῶν ὀπαδῶν τῆς «Σκοπιᾶς» ἐπεκτείνεται σέ παραμυθοειδεῖς ἰσχυρισμούς καί ὑποσχέσεις: Τότε, «Ὁ Κύριος θά φτιάξῃ δρόμους, σιδηροδρόμος, ἠλεκτρικὰς γραμμάς, ὑδραυλικά ἔργα, καταλύματα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θά ἠδύναντο νά εὔρουν ἀνάπαυσιν, ἀνακούφισιν καί τροφήν εἰς πολύ μικράν τιμήν». Κι ὄχι μόνον αὐτά, ἀλλά

⁸⁸ Βλ. καί π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἐργ., σ. 186.

⁸⁹ Γραφικαί Μελέται, τόμ. Γ΄, Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, (1925), σσ. 44, 56.

⁹⁰ Κυβέρνησις, σ. 327.

⁹¹ Ἑκατομμύρια Ζώντων οὐδέποτε θά ἀποθάνωσι, σ. 87.

⁹² Ἄννας Μπουρδάκου, "μ.τ.Ι." ἀπό τό Α στό Ω, σ. 389. Βλ. Γενηθήτω τό θέλημά σου, σσ. 372, 374.

καί περισσότερα θά φτιάξη κατά τόν χρόνον τῆς Βασιλείας Του: «Οἱ ἄνθρωποι θά πληρώνουν μικρόν καί λογικόν φόρον ἀπλῶς πρός κάλυψιν τῆς ἀναγκαίας δαπάνης τῆς ἐργασίας, καί εἰς οὐδένα θά ἐπιτραπῆ νά καταθλίψῃ ἢ νά βλάψῃ εἰς πᾶσαν τήν ἁγίαν ταύτην βασιλείαν... Τότε δέν θά ὑπάρχουν ἄνδρες καί γυναῖκες ζητοῦντες ἐργασίαν διὰ νά κερδίσωσι τά πρός τό ζῆν. Δέν θά τίθενται ἐπί οὐδενός βαρέα φορτία»⁹³.

Καί ὅλα αὐτά συνοδεύονται μέ ὠραῖες εἰκόνες μέ γελαστούς ἀνθρώπους πού ἀπολαμβάνουν θαυμάσια φροῦτα καί λαχανικά μέσα σέ ἀπέραντους παραδεισιακούς κήπους, συντροφιά μέ λιοντάρια καί ἄλλα θηρία. Πῶς νά μή σαγηνευθοῦν ἀδαεῖς καί ἀστήρικτοι ἄνθρωποι, πνιγμένοι στά προβλήματα καί τίς βιωτικές μέριμνες;

Ἀλλά, αὐτή ἡ χιλιετής βασιλεία θά ἔχει καί τίς ἐκπλήξεις της, θά εἶναι περίοδος δοκιμασίας γιά τούς ἴδιους τούς ὄπαδούς τῆς «Σκοπιᾶς». Μετά θάνατον οἱ «μ.τ.ι.» δέν εἶναι βέβαιοι γιά τήν τελική κρίση τους ἀπό τόν Ἰεχωβά. Θά ἐπαναξιολογηθοῦν, «δέν κρίνονται μέ τά προηγούμενα ἔργα τους», ἀλλά θά κριθοῦν «μέ βάση τό τί κάνουν στή διάρκεια τῆς... 1000-χρονης Ἡμέρας τῆς Κρίσεως»⁹⁴, ὅταν ἀνοιχτοῦν τά «βιβλία», πού εἶναι οἱ «ἐκδόσεις» τῆς «Σκοπιᾶς»⁹⁵. Ἀλλοιῶς, κινδυνεύουν νά βρεθοῦν ἔξω ἀπό τόν «παράδεισο στή γῆ», νά ριχτοῦν στά «τάρταρα» μαζί μέ τούς «ἐχθρούς τοῦ Ἰεχωβά», πού γιά τήν «Σκοπιᾶ» σημαίνει ἐκμηδένιση. Καί οἱ «μ.τ.ι.», πιστεύοντας σ' αὐτούς τούς «γραῶδεις μύθους» (Α' Τιμ. δ' 7), τρέχουν ἀσθμαίνοντας ἀπό σπίτι σέ σπίτι γιά νά μεταφέρουν τό «ἄγγελμα τῆς Βασιλείας», μέ τήν διακίνηση τῶν ἐντύπων τῆς «Σκοπιᾶς», ἀσκώντας ἔτσι τήν «ἀγνή λατρεία» τους.

Τέλος, πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι αὐτή ἡ «χιλιετής βασιλεία» θά ἔχει Βασιλέα τόν Χριστό καί τούς ἄρχοντες συμβασιλεῖς της. Ἡ «Σκοπιᾶ» ἐδίδασκε κάποτε ὅτι αὐτοί θά κυβερνοῦν στή γῆ, «ἐκ τοῦ ὄρου Σιών», διαθέτοντας «τέλειους ραδιοτηλεφωνικούς σταθμούς»⁹⁶. Μάλιστα εἶχε ἀγοράσει καί τήν βίλλα τοῦ Πρωθυπουργοῦ Ἀβραάμ, τό «Μπέθ Σαρίμ» («οἶκος ἀρχόντων») στό Σάν Ντιέγο τῆς Καλιφόρνιας⁹⁷. Αὐτή τήν κυβέρνηση θά ἀποτελοῦσαν ἐξέχουσες προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ «πιστοί ἀριστεῖς», ὅπως ὁ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Δαυίδ, Βαράκ, Ἰεφθάε καί οἱ προφήτες, οἱ ὁποῖοι θά ἀνασταίνονταν τό ἔτος 1925⁹⁸. «Οὔτοι θέλουσιν εἶσθαι ἄρχοντες ἐφ' ὅλης τῆς γῆς... θέλουσιν

⁹³ Ἡ Κυβέρνησις, σσ. 341-342. Βλ. περισσότερα στό Β. Αναστοπούλου, μν. ἔργ., σ. 98.

⁹⁴ Μπορεῖτε νά ζητε γιά πάντα στόν Παράδεισο στή γῆ, σ. 180.

⁹⁵ Εἶναι ἀδύνατον νά ψευσθῇ ὁ Θεός, σ. 372.

⁹⁶ Ζωή, σ. 312. Ἡ Ἐπιθυμητή Κυβέρνησις (1924), σ. 33.

⁹⁷ Βλ. τήν φωτογραφία της δημοσιευμένη στό βιβλίό τους «Σωτηρία», σ. 330.

⁹⁸ Ἑκατομμύρια ζώντων ἤδη οὐδέποτε θά ἀποθάνωσι, σσ., 100, 87, 78, 85.

εἶσθαι οἱ πρῶτοι ἐγερθησόμενοι ἐκ νεκρῶν... Οὗτοι θέλουσιν ἀποτελέσει τούς νομίμους ἀντιπροσώπους τοῦ Χριστοῦ -Κεφαλῆς τοῦ Σώματος- ἐπί τῆς γῆς. Οὗτοι θά εἶναι οἱ ὁρατοί ἀντιπρόσωποι τοῦ οὐρανοῦ»⁹⁹.

«Ἐν τῷ φωτί τῶν Γραφῶν δυνάμεθα λογικῶς νά ἀναμένωμεν ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ θά γίνει ἡ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου μετά τῶν τελείων καί πιστῶν ἀνδρῶν... οἵτινες θά ἀναλάβωσι τήν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων τῆς γῆς»¹⁰⁰.

Ὅμως καί σ' αὐτό ἄλλαξε ὁ «προφήτης» τοῦ Μπροῦκλιν: οἱ «ἄρχοντες» εἶναι πλέον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ καί θά εἶναι «συγκυβερνήτες» τοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ τούς 144.000 «ἐκλεκτούς», «βασιλιᾶδες καί ἱερεῖς»¹⁰¹.

Βεβαίως, οὔτε οἱ «ἄρχοντες» ἀναστήθηκαν, οὔτε ἡ παγκόσμια κυβέρνησή τους ἐγκαταστάθηκε στήν Ἱερουσαλήμ τό ἔτος 1925 ἢ μεταγενέστερα.

5. Οἱ «νέοι οὐρανοί καί ἡ νέα γῆ»

Μετά ἀπό ὅλες αὐτές τίς κακοδοξίες τῆς «Σκοπιᾶς» καί ἰδιαίτερα γιά τήν «χιλιετή Βασιλεία» καί γιά αἰώνια ζωή στή γῆ, τίθεται τό ἐρώτημα: Καί πῶς πρέπει νά ἐρμηνευτοῦν οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στήν Β' ἐπιστολή του; Γράφει ὁ Ἀπόστολος: «ἤξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ἧ ὁὐρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεῖα δέ καυσούμενα λυθήσονται, καί γῆ καί τά ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται. Τούτων οὖν πάντων λυομένων ποταπούς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς καί εὐσεβείαις, προσδοκῶντας καί σπεύδοντας τήν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρανοί πυρούμενοι λυθήσονται καί στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται!»¹⁰².

Ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ γιά κατά γράμμα «στοιχεῖα καυσούμενα» πού διαλύονται καί γιά κατά γράμμα «γῆ», πού θά μποῦν σέ χωνευτήρι καί δέν μιλάει μόνον γιά τά «ἐν αὐτῇ ἔργα», ὅπως θέλουν οἱ Χιλιαστές.

Ἀντίθετα μέ τήν Ἀγιογραφική αὐτή διδασκαλία, ἡ «Σκο-πιά» διακηρύττει ὅτι «ἡ γῆ θά διατηρηθεῖ ὅπως εἶναι, καί πάνω σ' αὐτήν θά ζήσουν ὅσοι ἀνήκουν στήν τάξη τοῦ "πολλοῦ ὄχλου", ἐνῶ οἱ 144.000 ἔχουν ἄλλη, οὐράνια κλήση. Ὅμως ἡ Γραφή μιλάει μόνο γιά μία κλήση,

⁹⁹ Ἡ κιθάρα τοῦ Θεοῦ, σ. 389. Σωτηρία, σ. 330.

¹⁰⁰ Ἡ Ἐπιθυμητή Κυβέρνησις (1924), σ. 33. Ζωή, σ. 348.

¹⁰¹ Σκοπιά, 15.10.2000, σ.11 καί 1.5.2008, σ. 16.

¹⁰² Α' Πέτρου γ', 10, 12-13.

ὄχι γιά δύο (Ἐφεσ. δ' 4-5). Δέν μπορεῖ λοιπόν νά εἶναι ἡ «νέα γῆ» κάτι διαφορετικό ἀπό τή «βασιλεία τῶν οὐρανῶν»¹⁰³.

Οἱ «μ.τ.λ.» διδάσκουν ἀκόμη ὅτι οἱ «Νέοι οὐρανοί», γιά τούς ὁποίους κάνει λόγο ὁ Ἄπ. Πέτρος, «εἶναι ἡ πρωτεύουσα ὀργάνωσις τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός Ἰησοῦς εἶναι ἡ Κεφαλή... καί 144.000 μέλη»¹⁰⁴. Οἱ «νέοι οὐρανοί» εἶναι λοιπόν, κατ' αὐτούς, ἡ νέα κυβέρνησις τῶν 144.000 πού θά κυβερνᾷ τήν γῆ ἀπό τόν οὐρανόν μετὰ τόν Ἄρμαγεδώνα καί ὄχι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν: «Οἱ "νέοι οὐρανοί" ἀναφέρονται σέ μία νέα κυβέρνησις γιά τή γῆ»¹⁰⁵.

Ὁ π. Ἀ. Ἀλεβιζόπουλος παρατηρεῖ: «Ἡ Ἁγία Γραφή δέν κηρύττει τήν κατάργησις τῆς ὑλικῆς δημιουργίας ἀλλά τήν "ἀλλοίωσή" της, τήν ἐλευθερία της ἀπό τή φθορά καί τή συμμετοχή της στή δόξα τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ. Κηρύττει ἕνα "ὑλισμό", πού οἱ λεγόμενοι ὑλιστές δέν μποροῦν νά ὑποπτευθοῦν· τήν ἀφθαρσία τῆς ὑλης, ὄχι τήν καταστροφή της, "οὐρανόν καινόν καί γῆν καινήν»¹⁰⁶. Αὐτή ὁμως ἡ «νέα γῆ» δέν θά εἶναι ὑλική καί αἰσθητή ὅπως τήν θέλουν οἱ Χιλιαστές, ὡς κατοικία τοῦ «πολλοῦ ὄχλου» στήν «χιλιετῆ βασιλεία», ἀλλά «μετασηματισμένη», «καινή» γιά ὅλους τούς πιστούς. Ἡ γιά νά μιλήσουμε μέ τό στόμα τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου: «πνευματική πᾶσα καί ἄυλος», ἔτσι ὥστε αὐτοί πού θά κατέχουν «ἄσώματα σώματα» νά ἔχουν «κατοικητήριον ἄξιον τῆς δόξης τους»¹⁰⁷. Ἡ «νέα γῆ» δέν εἶναι κάτι διαφορετικό ἀπό τήν «Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν» ἢ ἀπό τούς «νέους οὐρανοί», ἀλλά ταυτίζονται. Ὁ Ἄπ. Πέτρος τό δηλώνει καθαρά: «*Ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει*» (Α' Πέτρ. α' 4, καί Β' Τιμ. δ' 18).

Εἶναι πρόδηλο ὅτι τό κοσμικό φρόνημα τῆς ἐταιρείας «Σκοπιά» θέλει νά περιβάλλει μέ αἰώνιο χαρακτήρα τίς γῆινες ἐγκαταστάσεις της. Ἔτσι, διαστρεβλώνει ὀλόκληρη τήν εὐαγγελική διδασκαλία γιά τούς «Νέους Οὐρανοί», τήν «Νέα καί Ἄνω Ἱερουσαλήμ», τήν «Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», τό «Πολίτευμα ἐν Οὐρανοῖς» καί προσπαθεῖ νά πείσει τούς ὀπαδούς της ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ἐκείνη πού τούς στερεῖ τήν αἰώνια παρουσία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τούς καταδικάζει σέ αἰώνια κόλαση, σέ μία ὑλική γῆινη χιλιετῆ βασιλεία, ὅπου ἡ μακαριότητά τους θά συνίσταται στό ὅτι θά ἀπολαμβάνουν ἐν εἰρήνῃ τά ἀγαθά τῆς γῆς καί θά ζοῦν - παρόμοια μέ τούς ὀπαδούς τοῦ Ἰσλάμ - μία ὑλική «χαρισάμενη ζωή» γιά χίλια μόνο χρόνια, ἀλλά ἐδῶ στή γῆ.

¹⁰³ π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, μν. ἔργ., σ. 194.

¹⁰⁴ Πλούτη σ. 38. Βλ. καί Ἄννας Μπουρδάκου, μν. ἔργ., σ. 243.

¹⁰⁵ Βλ. Μπορεῖτε νά ζητε γιά πάντα..., σ. 160.

¹⁰⁶ π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, Τό Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 389.

¹⁰⁷ Αὐτόθι, σ. 390.

6. Συμπεράσματα

1. Οι διδασκαλίες της εταιρείας «Σκοπιά» των «μ.τ.λ.» έχουν έντονο έσχατολογικό χαρακτήρα. Τοῦτο ὀφείλεται κυρίως στήν προέλευσή τους καί στήν προηγούμενη σχέση τοῦ Κάρολου Ρῶσσελ μέ τούς Ἀντβεντιστές τῆς 7^{ης} Ἡμέρας. Ὅμως στή συνέχεια, μετά τόν θάνατο τοῦ ἰδρυτοῦ της, ἡ «Σκοπιά» διεμόρφωσε δικές της ἀκραῖες έσχατολογικές θέσεις.

2. Εἶναι πρόδηλο ὅτι ἡ «Σκοπιά» ἀνέπτυξε ὅλη αὐτή τήν έσχατολογία της ὡς «ἐργαλεῖο» γιά τόν ἐγκλωβισμό τῶν ὀπαδῶν της καί τόν ἐντυπωσιασμό καί προσηλυτισμό νέων ὀπαδῶν. Οὐσιαστικά, ὅλη αὐτή ἡ κακοδοξία της ἐξελίχθηκε σέ τρομοκρατία, διαστρεβλώνοντας, ὄχι μόνο τό πνεῦμα, ἀλλά καί τό γράμμα τῆς Ἀγιογραφικῆς διδασκαλίας περί τῶν έσχάτων.

3. Ἡ «Σκοπιά» καί μέ τήν έσχατολογία της, συνοδευόμενη ἀπό συνεχεῖς ψευδοπροφητεῖες καί ἀτέλειωτους καθορισμούς χρονολογικῶν ὀρίων καί «ληξιπρόθεσμων» γεγονότων, τά ὁποῖα ἐπανειλημένως διεψεύσθησαν καί οὐδέποτε ἐπαληθεύτηκαν, ἀπεδείχθη «ψευδοπροφήτης», ὁ ὁποῖος ποτέ δέν μετενόησε ἢ ζήτησε συγγνώμη γιά τίς ταλαιπωρίες, στίς ὁποῖες ὑπέβαλε τούς ὀπαδούς της. Ἡ συμπεριφορά τῆς «Σκοπιᾶς» τήν ἐντάσσει στούς ψευδοπροφήτες κατά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ: «Ὅσα ἐάν λαλήσῃ ὁ προφήτης ἐκεῖνος τῷ ὀνόματι Κυρίου, καί μή γένηται καί μή συμβῆ τοῦτο τό ρῆμα ὃ οὐκ ἐλάλησε Κύριος· ἐν ἀσεβείᾳ ἐλάλησεν ὁ προφήτης ἐκεῖνος, οὐκ ἀφέξεσθε αὐτοῦ» (Δευτερον. ιη' 22).

4. Ἡ έσχατολογία τῆς «Σκοπιᾶς» εἶναι, ὄχι μόνον ἀσυμβίβαστη μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἀλλά καί ἰδιαιτέρως πονηρή καί ἰδιοτελής, καθόσον προωθεῖ τά συμφέροντα τῆς εταιρείας, ἀσκώντας ψυχολογική βία καί τρομοκρατία στούς ὀπαδούς της, ἀναγκάζοντάς τους νά δουλεύουν γι' αὐτήν μέ τήν ἀπειλή τῆς «σφαγῆς» τοῦ ἐπανειλημμένως προαναγγελθέντος καί οὐδέποτε πραγματοποιηθέντος Ἀρμαγεδώνα.

5. Ἡ έσχατολογία τῆς «Σκοπιᾶς» ἀποτελεῖ μιᾶ ἐντελῶς ἀντιχριστιανική διδασκαλία, καθιερώνει ρατσιστικές διακρίσεις μεταξύ τῶν ὀπαδῶν της, ἐπιβάλλοντάς τους αὐθαίρετα «*δύο ἐλπίδες*». 144.000 ἀπ' αὐτούς τούς προορίζει γιά «*οὐράνια βασιλεία*», ἐνῶ στόν «*πολύ ὄχλο*» τῶν ὀπαδῶν της ἐπιβάλλει ἕναν ἐγκόσμιο παράδεισο, αὐθαιρετώντας στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως, «Κάθε ἀληθινός χριστιανός ἀποβλέπει στή δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου, πού ταυτόχρονα σημαίνει γενική ἀνάσταση τῶν

κεκοιμημένων και γενική κρίση, νέα γῆ και νέους ούρανοους, αιώνια δόξα τῶν πιστῶν και αιώνια κατασχύνη τῶν ἀσεβῶν»¹⁰⁸.

Ἀντίθετα ἡ «Σκοπιά», ἀκυρώνοντας τὴν ἐλπίδα τῆς οὐράνιας Βασιλείας γιά τούς πολλούς ὁπαδούς της, τούς ἀποκλείει ἀπό τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ὥστε νά ἐφαρμόζονται στή «Σκοπιά» κατά γράμμα οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «Κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τούς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν» (Ματθ. κγ' 14).

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὡς «στῦλος και ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. γ' 15), στοιχοῦσα «τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλία» τῆς Ἁγίας Γραφῆς και ἐρμηνεύουσα αὐτὴν θεοπνεύστως διὰ τῶν Ἁγίων και Θεοφόρων Πατέρων, καταδικάζει διαρρήδην τίς ψευδεῖς και ἔωλες κακοδοξίες τῆς ἑταιρείας «Σκοπιά» και ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους θέματος τῶν ἐσχάτων, ὅπως και γενικώτερα ὅλες τίς ἀντιχριστιανικές κακοδοξίες τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ».

¹⁰⁸ π. Ἀ. Ἀλεβιζοπούλου, "μ.τ.Ι." και Ὁρθοδοξία, σ. 208.